

8356-7434

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 11. Kovo (March) 8, 1924. Metai IV

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams \$1.50
Pusei metų 75c
Vienas num. 5c

One Year \$1.50
Six Months 75c
Single Copy 5c

Užsieniuose:

Elsewhere:

Metams \$2.00
Pusei metų \$1.00

One Year \$2.00
Six Months \$1.00

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

LTSR vaizd.
respublikine
biblioteka

E V A N G E L I J A

Antrajam Gavėnios Sekmadieniui

Mt. 17, 1-9.

Anuo metu Jėzus pasiėmė Petrą ir Jokubą ir jo brolių Joną ir užsivedė juos į aukštą kalną nuošaliai ir persimainė prie jų. Ir ėmė žibėti jo veidas kaip saulė, o jo rubai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijas su juo bekalbą. O Petras atsakydamas tarė Jėzui: Viešpatie gera yra mums čion buti; jei nori, padarysime čia tris buveines: Tau vieną, Mozei vieną ir Elijui vieną. Dar jam bekalbant, štai šviesus debesį apdengė juos. Ir štai balsas iš debesies sakąs: Šitai yra mano mylimasis sunus, kuriame aš gerai pamėgau: Jo klausykite. Ir mokiniai girdėdami puolė ant savo veidų ir labai bijojosi. Ir priėjo Jėzus ir palytėjo juos, ir tarė: Kelkitės ir visai nesibijokite. O pakeldami savo akis nieko nematė tik vieną Jėzų. Ir nulipant jiems nuo kalno Jėzus įsakė jiems tardamas: Regėjimo niekam nesakykite, kol Žmogaus Sunus kelsis iš numirusių.

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

Prieš keletą dienų Išganytojas buvo pareiškęs apaštalams, kad Jam teks daug kentėti, kad Jįsai bus vyresniųjų atmetas ir užmuštas. (Lk. 9, 22).

Šitas netolimos Kančios apreiškimas be abejo padarė gilaus įspūdžio apaštalams. Jiems sunku buvo suprasti, kaip tokia niekinga mirtis galima suderinti su laukiamu išganyumu, kurio jie vylėsi iš savo mylimojo Mokytojo Jėzaus.

Jėzus, norėdamas sutvirtinti apaštalų tikėjimą į savo dievystę ir dieviškąją pasiuntinybę, norėdamas jiems pa-

rodyti, kad Jo Kančia ir žiauri Mirtis sudaro neatskiriamą dalį Jo išganymo darbo — apreiškia savo garbę — atsismaino jų akivaizdoje.

Savo įstabaus atsismainymo liudininkais pasirenka Jėzus tris apaštalus — Petrą, Jokubą ir Joną, kuriems neužilga teks būti artimiausiais žiurovais Jo baisios Kančios, ypač Alyvų darže.

Atsismainymas.

Koks gi buvo pats atsismainymas?

Nepasikeitė Jėzaus kunas, neperėjo į kitą garbingą stovį, kaip tai įvyko Jėzui prisikėlus iš numirusių. Jėzaus atsismainymas reiškia tik tiek, kad Išganytojas leido dievystei spindėti savo žmoniškoje prigimtyje. Dievystės veikimas padarė tai, kad visas Jėzaus kunas priėmė žavėjančios išvaizdos. “Jo veidas žlėbėjo, kaip saulė, o jo rubai pasidarė balti; kaip sniegas.” (Mt. 17, 2). Atsismainymo reginys buvo taip gražus, kad apaštalai lyg stabu ištikti vėžėjo į Jėzų ir jų siela jautė nepaprasto malonumo ir džiaugsmo, kad šv. Petras sušuko garsiai: “Viešpatie, gera yra mums čion būti.” (Mt. 9, 4).

Gerasis Jėzus duoda paragauti apaštalams dangaus laimės ir tuo budu tvirtina jų tikėjimą į savo dievystę.

Možė ir Elijas.

Per Jėzaus atsismainymą pasirodė Možė ir Elijas; senojo Įstatymo atstovai. Šis pasirodymas turėjo tikslo įtikinti apaštalus, kad Senasis Įstatymas nėra priešingas Naujam Įstatymui, kad ir Senasis Įstatymas lenkiasi prieš įstabius Dievo sumanymus atpirkti žmoniją Mesijo kančia ir mirtimi. Delto evangelistas Lukas pažymi, kad juodu

Įkalbėjosi su Jėzumi apie Jo mirtį, kuri įvyks Jeruzalėje.
(Lk. 9, 31).

Šviesus debes' s.

Atsimainymo paslaptį vainikuoja galop įstabus įvykis. Šviesus debes' apsiautė Jėzų ir balsas iš dangaus pasigirdo, tariąs: "Šitai yra mano mylimasis sunus, kuriame aš gerai pamėgau: Jo klausykite." (Mt. 17,5).

Sename Įstatyme debes' buvo Dievo Akyvaizdos ženklas. Taigi ir čia per atsimainymą pasirodęs debes' iškalbingiausiai sakė apaštalams, kad jie yra dievystės akyaizdoje, kad jų mylimasis Mokytojas yra tikras Dievas, kurio jie privalo klausyti.

Apaštalai debesies reginiu ir dangaus balsu perblokšti puola ant žemės ir baimės apimti lyg apmiršta. Tik Jėzui palytėjus juos, atsipeikėjo, bet jau regėjimas buvo išnykęs.

Jėzus draudžia apaštalams skelbti apie įvykusį atsimainymą, kol Jisai neįeis į garbę prisikėlęs iš numirusių. (Mt. 17, 9). Nieks neprivalo apie Jėzaus garbę žinoti, kol nebus išpildytas žmonijos atpirkimo darbas. X.

STACIJOS IR KRYŽIAUS KELIAI.

Prie gražiausių gavėnios pamaldų priklauso kryžiaus keliai arba stacijos. Jos stato prieš akis Išganytojo kančią. Jos uždega mūsų širdyje meilę, pasigailėjimą, dėkingumą ir gailestį.

Nuo senų senovės krikščionys keliaudavo į Jeruzalę. Keliaudavo jie į aną Šventą miestą, kur žydai Viešpatį Jėzų buvo nukryžiuvoję. Ten lankydavo šventas vietas, kurias Išganytojas savo krauju pašventė. Tokios kelionės buvo daromos pakutos ženklan, kad per šitokią varginimą savęs atlygintų Dievui už visas Jam padarytus įžeidimus.

Bažnyčia už tokius apvaikščiojimus suteikdavo maldininkams didelį atlydų. Be to, kelionę prie Viešpaties Jėzaus grabo krikščionys darydavo, dėkodami Išganytojui už atpirkimą, norėdami parodyti Dievo Avinėliui savo meilę ir prisirišimą prie Jo.

Iš Evangelijos aprašymų matome, kad visas Viešpaties Jėzaus kruvinos kančios kelias, nuo miesto Jeruzalės lig Kalvarijos kalno yra padalintas į kelioliką vietų. Šitos vietos vadinamos stacijomis.

Maldingi keliauninkai eidami kruvinomis Išganytojaus pėdomis, atmena aną laiką, kada Jėzus, dideliu kryžiumi apsunkintas, tais pačiais takais vaikščiojo. Ant tų keturiolikos vietų arba stacijų buvo pastatyti paveikslai, vėliau stovylos, kurios padėjo žmonėms geriau ir pamaldžiau atlikti mąstymus apie Jėzaus kančią.

Tos stacijos aiškiai vaizdina visus didžius Išganytojaus kančios atsitikimus. Kelias nuo Jeruzalės iki Kalvarijos turėjo apie tukstantį du šimtu dvidešimts žingsnių.

Žlurėdami į stacijas lankytojai matė dvasioje einantį Jėzų, ap sunkintą kryžiumi, sukruvintą, sudraskytą, baisesu sopu- lius kenčiantį.

Daug metų nieks maldingų krikščionių netrukdė. Ėjo jie po vieną lankyti tų šventų vietų, ėjo bureliais, ėjo dide- lėm procesijom. Jeruzalė buvo krikščionių rankose. Ji buvo padovanota Vokiečių ciesoriui Karoliui Didžiajam.

Tik vienuoliktame amžiuje, tukstantis metų atgal, pra- dėjo kilti vaidai tarp Jeruzalės žmonių ir ten apsigyvenu- siųjų turkų. Turkai užgrobė miestą ir šventas Viešpaties Jėzaus kančios vietas. Lankyti jų buvo negalima. Tur- kai krikščionių niekur neprileido.

Tada vėsas sviatas sujudo. Pradėjo visi ruošti kariauti su turkais. Jie norėjo išvyti turkus iš Jeruzalės miesto, kuris kiekvienam krikščioniui yra brangiausias ant žemės. Visi, kurie ėjo kariauti, nešiojo raudoną kryžių ant dešinio peties. Delto ir patsai karas vadinosi kryžiaus karu.

Visi katalikai, ciesoriai, karaliai, kunigaikščiai su sa- vo kariuomene traukė į žydų žemę, kad atėmus Jeruzalę iš turkų.

Ir taip metuose 1100 pasisekė krikščionims paimti šven- tąją grabą į savo rankas.

Bet vos tik keliom dešimtim metų praslinkus turkai vėl apėmė viską. Krikščionys dar bandė septynis kartus prieš juos kariauti. Daug jų žuvo. Daug kraujo pralie- ta. Bet Išganytojaus grabas ir po šiai dienai liko turkų rankose.

Kad galėtų pelnyti atlaidus ir tie, kurie negalėdavo aplankyti anų šventų vietų, nors labiausiai troško, Popie-

žiai leido įtaisyti stacijas bažnyčiose. Šitos stacijos buvo panašiai padarytos, kaip Jeruzalėje. Katalikai ėjo po vieną arba ir procesijom nuo vieno paveikslo prie kito. Persistatė jie sau, kad eina tikrais kryžiaus keliais per Jeruzalę ant Kalvarijos kalno....

Šiandien kiekvienoje bažnyčioje rasime stacijas. Vieniose didelės gražias stovyklas, kitose paveikslus. Vaikščiavimas stacijų yra visiem gerai žinomas. Palengvinimus galime rasti maldų knygoje.

Galima dar priminti, kad atleidams pelnyti, reikia būti nuosam nuo sunkaus nusidėjimo ir padaryti širdyje gailestį.

Kaip kur buvo kitaip įtaisytos stacijos. Statydavo laukuose, kalnuotose vietose, tam tikras koplytėles, kuriose budavo įtaisyti paveikslai, arba tam tikros stovylos. Vadinosi jos Keliais Kryžiaus. Keliai Kryžiaus susideda iš 18 vietų. Lietuvoje Keliai Kryžiaus yra Žemaičių Kalvarijoje ir Kalvarijose šale Vilniaus.

Sp.

LAIŠKAS IŠ MADAGASKARO.

Iki šiolei talpinome Misijonarių laiškus, kuriuose jie papasakodavo apie įvairius tarp stabmeldžių įvykius. Dabar gavome ir iš seserų dirbančių misijoje laišką, kuriame aprašo, kaip ir joms Dievas gelbsti darbuoties juodukų tarpe, Madagaskaro saloje Afrikoje.

Siunčiu Tamstai Kun. Tomo Tafimasino fotografiją. Jis yra pirmoje gėlė, kurią gerasis Jėzus išroves iš gana tuš-

čio mūsų vikarijato pudimo (Fortas Dauphin), persodino į savo vyndaržį, šv. Vincento Pauliečio kongregaciją.

Labai delei to džiaugiuosi, nes Tomas yra vienas iš tų ramiųjų didvyrių, kurie savo tvirtu budu ne tikta silpnųjų tikėjimą stiprina, bet ir drauge tampa netikinčiųjų apaštalais. Tokie asmens gaivina savyje kas kart didesnę pasišventimą ir tuomi pelni sau gausenių Dievo malonių. Taip aš sau aiškinu Tomo pašaukimą į kunigus ir vienuolių luomą. Įdomu, kad Tomo motina, kuri budama stabmeldė, ilgai negalėjo suprasti kelių, kokiais vedė Dievas jos sūnų, dabar jau tapo uolia krikščione ir džiaugiasi del savo sūnaus aukšto pašaukimo.

Kun. Tomas išvažiavo mokytis į Prancuziją. Užbaigęs mokslus jisai grįš vėl į Madagaskarą ir čia darbuosis tarp savųjų juodukų brolių.

Turiu vilties, kad skaitytojai neužmirš savo maldose busiamojo Malgašų Apaštalo.

Neužmirš jo, manau, ir miano antras auklėtisis iš to paties kaimo, iš kur ir Tomas yra kilęs, bet daug už Tomą ir už mane senesnis. Yra tai aštuoniasdešimts metų senelis Vincentas Ramitanavakoako, kuris pernai gruodžio mėn. nuėjo pas V. Dievą atlyginimo gauti.

Ramitanavakoako buvo vienas iš pirmųjų su kuriais susipažinau (Tohipene).

O susipažinau su juo arčiau kai man teko gydyti jo vuotimis subiaurotas kojas.

Vieną kartą, kuomet valiau jo kojas, jis tarė, kad jau nustojęs tikėti į savo "Bilu" (piktą dvasią), nes jis, kaip jam rodos, esąs daug silpnėnis už... Baltųjų Dievą." Ligą

ant žmogaus tai galīs jis užleisti, bet ištraukti jis iš kaulų — neturīs jėgos. Kas kita “Baltųjų Dievas. Štai, ne senai anyta sirgo, jau visiškai mažai alsavo. Bet jau pirma vaikščiojusi į misijos namus, tai tėvas misijonorius sužinojęs apie jos ligą, atėjo, aplėjo jos kaktą vandeniu (apkrikštyjo), ir anyta tuojaus atgyjusi, ir dabar kaip ožiukas laktanti.

Matydama, kad “Bilu” (nigerų dievaitis), nustojo vertės akyse mano ligonio, o “Baltųjų Dievas” atrado pas jį pagarbos, sumaniau kalti geležį, kol karšta yra. Pradėjau jam aiškinti katekizmą. Bet ėjo labai sunkiai. Širdis, tiesa, buvo minkšta, kaip vaškas, bet galva kieta, kaip akmuo. Prie geriausių savo norų senis negalėjo nei “Tėvų mūsų” atminti. Viskas byrėjo kaip per rietį, bet vis tik giliai smigo į širdį.

Po kelių mėnesių mano pašnekėsių su Ramitanavoako, tėvas Serah sutiko jį apkrikštyti mūsų vienuolijės Įsteigėjo dienoje.

Kadangi senelis negalėjo atsikelti iš lovos, krikšto apeigos buvo atliktos čia pat ir duotas jam vardas šv. Vincento Pauliečio.

Ramitanavakoako, nors turėjo silpną atmintį, užlaikė tačiau gerą nuovoką. Daviau jam Saldžiausios Jėzaus Širdies paveikslėlį, o kita sesuo užkabino ant jo lovos jo naujo užtarytojo paveikslą, paaiškinus ką reiškia tiedu paveikslėliu.

Senelis įdomiai žiūrėjo į savo Užtarytoją. Paskui nusišypsojo ir tarė: “Matau, kad mužu panašu esava vienas į kitą; aš senas ir jis jau nebejaunas ir abudu ne didelio ugio.”

Pirmąją šv. Komuniją atidėjome Kalėdoms.

Senelio duktė, pas kurią jis gyveno, nors dar stabmeldė, išpuošė gryčią, kaip mokėjo. Patsai gi Vincentas per visą vigilijos naktį pergyveno didelį adventą, rengdamasis priimti Garbingą Svetį į savo širdies namelį.

Kai jo anyta sugrižo iš Bernelių Mišų nakčia, liepė jai kalbėti maldas prieš šv. Komuniją. Su tomis maldomis jis turėjo didelio vargo. Nei viena iš paprastų maldų nesilaukė jo galvoje. Meldėsi tad, kaip mokėjo, ir manau, kad V. Jėzus buvo iš to patenkintas.

“Matai Sesuo, — taip tarė jisai man kartą, — iš manęs tai tikras jautis. Todel kaip jautis, iš ryto, kuomet atbundu, puolu ant kelių prieš savo Sutvėrėją ir dėkoju Jam, kad mane pažadino ir atsiprašau Jo už tai, kad per tiek metų, kaip koks gyvūlys, nepaveizėjau į Jį, tenai aukštai. Pasakui atsikreipti prie to paveikslėlio širdingai ir sakau: “Neludėk. Viešpatie, Dievo Sunau, kad mes juodieji mąstome tiktai apie pilvą, apie jaučius ir ryžius, o apie [Tave užmirštame. Aš nors senas, trokštu Tave paguosti ir ne tiktai, aš pats, bet kaipo dėdukas, vedu prie Tavęs savo vaikus, anukus ir praanukus. Ant galo dėkoju Švenč. Motinai, Marijai, kad išmaitino Savo Sunų ir Jį išauklėjo tam, idant Jį dabar man duotų šv. Komunijoje, man vargšui kirminui..’

Klausydamą tų, iš pažiūros vaikiškų pasakojimų, bet taip gilių, širdingų, mažčiau sau, kad mano jau katekizacija nereikalinga, nes Vincentas turi kitą; ne šio pasaulio mokytoją. Jo tai vedamas Vincentas kas kart labiausiai užmiršo apie save, nesiskundė jau ant to, kad jį retai aplankau.

Kuomet sykį mėginau teisintis dėl to, jis man atsa-

kė: "Bet, Sesuo, būtų tai negerai, jei tiktai apie save mąstyčiau. Tu turi toliaus ir toliaus eiti, perbėgti mūsų kaimus ir taip gerai jiems daryti, kaip man. Duodama man tikybos šviesą, davei man ką tai, kur yra daugiau vertas, kaip aukso kalnai."

Nieko panašaus nebuvau jam sakiusi; pamokslų klausyti nevaikščiojo, nes nuo lovos arba sėdynės niekur nėjo. Iš maldingų knygų to nesužinojo, nes nemokėjo skaityti, tad kas-gi jį mokino? Niekas kitas, kaip tiktai Tas, kuris visas savo dovanas teikia tiems ir tiek, kiek nori, tai yra Šv. Dvasia. Tad nestebiuos ir tam, kad prieš Vincento mirtį atsitiko tai, kas galima pavadinti stebuklingu įvykiu.

Buvo tai Gruodžio praejusiaisiais metais. Visa Vincento šeimyna pagal juodukų paprotį susirinko pas jo dukterį pasikalbėti. Kitoje užtvaros pusėje gulėjo, kaip paprastai budavo, senas šeimos patriarka, nei sveikas, nei tuo labiau sergąs; staigu visą namą nepaprasta šviesa apšvietė ir apšvietė. Tas tęsėsi keletą minučių ir tris kartus atsikartojo. Kai kurie su riksmu išbėgo iš namų, manydami, kad namas užsidegė, kiti protingesnieji nubėgo pas tėvą misijonorių. "Nesibijokite," -- tarė Vincentas, kuomet atėjo kunigas. "Nieko baisaus neįvyko. Tai Dievo karalystė jau prie manęs artinasi."

Už valandos Vincentas, Šv. Sakramentais aprupintas nuėjo į tą dangaus karalystę.

Katal. Misijos Nr. 493

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Sakoma, kad Jėzus Kristus atpirko žmoniją. Jeigu atpirko, reiškia žmonija buvo parduota. Klausimas kyla: kas pardavė žmones ir kam jie buvo parduoti?
Z. M. S. D.

Atsakymas.

Tamsta šituo savo klausimu palieti vieną iš svarbiausių mūsų tikėjimų tiesų, butent žmonijos atpirkimo arba išganymo paslaptį.

Žmonijos atpirkimo paslapčiai gerai suprasti nedera katalikui nerimtai žaisti su žodžiu "atpirkti," "Atpirkėjas," bet reikia giliau pažiūrėti į tos tiesos turinį, kaip ją Katalikų Bažnyčia remdamosi Šv. Raštų aiškina. Tuomet kiekvienas supras, kaip brangus ir reikšmingas yra mums žodis "Atpirkėjas."

Taigi atsakydami į Tamstos klausimą, išdėstysime trumpai Bažnyčios mokslą apie žmonijos atpirkimą.

Pirmųjų žmonių nuodėmė, kurios paveldėja tapo visa iš jų kilusi žmonija, turėjo ypatingai dvi pasekmi.

1. Pirmiausiai, vienybės ryšys, kurs ligšiol vienijo žmonių su Dievu, tapo sutrauktas. Nusidėdamas žmogus savo valia atsigrėžė nuo Dievo. Tuo pačiu ir Dievo valia taip sakant, irgi atsigrėžė nuo žmogaus. Žmogus iš Dievo malonės stovio pakliuvo į nemalonės stovį, tapo, Šv. Povilo žodžiais tariant, "prigimtini rustybės vaikas." (Efez. 2, 3).

2. O antra, nusidėjęs žmogus pats save atidavė į nuodėmės ir piktosios dvasios vergiją. Nes Šv. Raštui liudijant "Kas daro nuodėmę, vergas yra nuodėmės" (Jo. 8, 34); "keno yra kas apgalėtas, to ir vergas yra" (2 Petr. 2, 19).

Taigi, žmogus paklauses piktojo gundymo pakliuvo į jo, kaipo gundytojo vergiją.

Dievas, budamas žmogaus nuodėme įžeistas, teisingai leido tai vergijai įvykti.

Iš šito liudno ir apverktino stovio žmonija pati negalėjo save išgelbėti.

Dievo teisybė už savo garbės įžeidimą reikalavo pilnos atpildos, kurios menkas žmogus jokiū budu nebegalėjo teikti.

Ir štai atėjo į šį pasaulį Jėzus Kristus, kaipo Tarpininkas tarp užrustinto Dievo ir nusidėjusios žmonijos.

Kristus, budamas iš vienos pusės dėl savo asmeninio susivienijimo su Dievyste Dievo prietelystės, malonės stovyje, iš kitos gi pusės budamas žmonijos, iš kurios, kaipo žmogus yra kilęs, atstovas ir galva, arba šv. Povilo žodžiai tariant „Antrasis Adomas“ galėjo būti tikras Tarpininkas ir Sutaikintojas Dievo su nusidėjusia žmonija.

Ir Kristus savo begalinės vertės atnaša ant Kryžiaus atpildė Dievo teisybei už žmonijos nuodėmes ir grąžino ją į Dievo malonės stovį ir vėl iš nauja galėjo užsimėgsti vienybės ryšis tarp Dievo ir žmogaus.

Tą mintį gražiai dėsto šv. Povilas, sakydamas: „Dievas Kristuje suderino su savim pasaulį.“ (2 Kor. 5; 19). Dėlto „vienas yra tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, žmogus, Kristus Jėzus; jis pats save davė atpirkimą už visus.“ (I Timot. 2, 5).

Sutaikinus gi Dievą su žmonija, grąžinus jai Dievo malonės stovį, tuo pačiu tapo sutraukti piktosios dvasios vergijos pančiai. Kristus atmokėjęs Dievo teisybei, panaikino rustybei stovį ir tuo pačiu piktojo viešpatavimą.

Delto Kristus ir vadinasi Atpirkėjas. Delto sakome: Kristus atpirko žmoniją.

Iš čia Tamstai bus aiškus atsakymas į klausimą: Kas pardavė žmoniją? Kam buvo žmonija perduota?

Pardavė save pats žmogus, liuosu noru nusidėdamas.

O pardavė save piktajai dvasiai, paklausęs jos gundymų ir jos tuo budu apgalėtas.

KAS GIRDĖTI LIETUVOJE?

Katalikai smarkiai veikia.

Katalikų organizacijos Lietuvoje auga ir plėtojasi. Ypač pavasarininkų, kaimo jaunimo draugija, smarkiai veikia. Pavasarininkams neapsileidžia Ukininkų Sąjunga, kuri išplėtė savo veikimą po visą Lietuvą.

Be šių organizacijų Lietuvoje pradėjo smarkiai veikti įvairios vienuolijos.

Marijonai įsteigė Kaune bendrąbūtį Universiteto studentams, Mariampolėje gi juvenatą — gimnaziją. Šiomet yra jau trys gimnazijos klasės. Vaikų suplaukė arti 100.

Pernai ir Jėzuitai parvažiavo Lietuvon ir pradėjo darbą. Jie pataisė per karą sunaikintą bažnyčią ir namus. Tuo tarpu jėzuitų yra tik 3: t. Andruška, Kippas ir Venskus. Bet užsieniuose lietuvių jėzuitų yra daugiau. Jie rengiasi į darbą Tėvynės labui.

Ukmergėje kuriasi Kapucinų vienuolynas. Ten darbuojasi amerikiečiams gerai žinomas misijonierius t. Kazimieras.

Kretingoje darbuojasi pranciškonai.

Ir mergaičių vienuolijos Lietuvoje auga ir dirba naudingą darbą.

Pažaislyje veikia šv. Kazimiero Seserys. Jos turi čia įsikurusios naujokyną ir mokyklą vaikučiams. Kaune jos ve da progimnaziją ir bendrabutį mergaitėms.

Mariampolėje gražiai darbuojasi Vargdienių Seselių vienuolija. Vargdienių Seselės veda pavyzdingai senelių prieglaudą ir mergaičių pensionatą. Be to, jos platina apšvietą, laikydamos gražų knygyną ir spausdindamos nau dingų knygų savo spaustuvėje.

Įsikurė Lietuvoje ir šv. Kryžiaus seserys iš Šveicarijos. Jos darbuojasi Anykščiuose ir Šiauliuose.

Taigi katalikai Lietuvoj varo didelį darbą Tėvynės naudai.

Socialistai delto nerimsta. Skauda jiems širdį, kad Lietuvoje jiems darosi ankšta. Savo raštपालाकिuose jie deda visokių šmeižtų karikatūrų. Bet vargas jiems, kad ir tos karikatūros iššaukia tik pasipiktinimą žmonėse.

KATALIKŲ PASAULYJE.

Nauji Kardinolai.

Čikagos Arcivyskupas Mundelein ir New Yorke Arc. Hayes šv. Tėvo Pijaus XI paskirti kardinolais.

Kovo 24 d. š. m. Romoje bus tuo tikslu kardinolų su šv. Tėvu priešakyje susirinkimas vadinamas Slapta Konsistorija.

Abu Arcivyskupu kovo 6 d. iškeliavo Romon.

Kazimieriečių vajuas pradžia.

Vajus šv. Kazimiero Seserų koplyčiai jau prasidėjo. Per Akademijos Rėmėjų vakarienę, 24 Vasario surinkta aukų koplyčiai \$1,514. Graži pradžia. Dieve padėk, kad vajus atneštų gerų vaisių.

Vilniaus našlaičiams.

Per Lietuvos Nepriklausomybės šventę Chicagoje Federacijos rupesniu surinkta Vilniaus našlaičiams \$1,387.-94. Pinigai pasiūsti Vilniaus Vyskupo vardu.

“LAIVO” KONTESTAS.

Kontestas eina pirmyn. Vis nauji darbininkai stoja į darbą. Smarkios varžynės eina tarp 9 uoliausių kontestantų, bet ypač tarp p. J. Juozapaitės ir p. E. Trakinaitės.

p. E. Trakinaitė neseniai stojusi į kontestą jau suskubo davarėti beveik iki 1900 balsų. Valio! Uoli kontestantė!

Šiandien kontestas šitaip atrodo:

1. J. Juozapaitė —	2295 balsų.
2. E. Trakinaitė —	910 ”
3. J. Šefeltaitė	720 ”
4. G. Minatienė —	670 ”
5. J. Juška —	470 ”
6. J. Žukauskas	300 ”
7. A. Kasimkaitė —	150 ”
8. V. Jereckienė —	150 ”
9. J. Čaponis —	50 ”

Iš šios lentelės matyti, kad kontestantės smarkiau veikia, kaip kontestantai. Vyrai! neapsileiskite. Jau tebeliko nepilnai du mėnesiai laiko. Į gegužės jau nebetoli. Visi į darbą! Ieškokite naujų skaitytojų ir, suradę, tuojaus prenumeratą nusiųskite “Laivo” Administracijai.

“Laivo” Kontesto Komitetas.

Katalikų pasauly